Lieta Nr.A420353113
AA43-1604-16/16

**SPRIEDUMS**
**Latvijas tautas vārdā**

Rīgā 2016.gada 4.jūlijā

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesnese referente L.Konošonoka,
tiesneses I.Amona un S.Gintere,

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz SIA „W.e.s.17" pieteikumu par 2010.gada 19.jūlijā starp SIA „W.e.s.17" un AS „Latvenergo" noslēgtā publisko tiesību līguma (līguma par elektroenerģijas iepirkumu) izpildes pareizību un par zaudējumu atlīdzību, sakarā ar SIA „W.e.s.17" apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2014.gada 7.jūlija spriedumu.

## Aprakstošā daļa

[1] Ar Ekonomikas ministrijas 2009.gada 15.jūlija lēmumu Nr.1-6.1-685 pieteicējai SIA „W.e.s.17" piešķirtas tiesības pārdot tās vēja elektrostacijā nekustamajā īpašumā /adrese/ saražoto elektroenerģiju obligātā iepirkuma ietvaros. Lēmums pieņemts saskaņā ar Ministru kabineta 2009.gada 24.februāra noteikumiem Nr.198 „Noteikumi par elektroenerģijas ražošanu, izmantojot atjaunojamos energoresursus un cenu noteikšanas kārtību" (turpmāk – noteikumi Nr.198).

Starp pieteicēju un AS „Latvenergo" 2010.gada 19.jūlijā noslēgts līgums par pieteicējas vēja elektrostacijā saražotās elektroenerģijas iepirkumu atbilstoši Ministru kabineta 2010.gada 16.marta noteikumos Nr.262 „Noteikumi par elektroenerģijas ražošanu, izmantojot atjaunojamos energoresursus, un cenu noteikšanas kārtību" (turpmāk – noteikumi Nr.262) paredzētajiem iepirkuma nosacījumiem un cenai.

Ar AS „Latvenergo" 2012.gada 23.marta vēstuli pieteicēja informēta, ka pēc apsekošanas dabā pieteicējas vēja elektrostacija ir pārkvalificēta, tā neatbilst noteikumu Nr.262 3.4.apakšpunktam un no 2012.gada 1.aprīļa tai tiks piemērota zemāka vēja elektrostacijā saražotās elektroenerģijas pārdošanas cena.

[2] SIA „W.e.s.17" vērsās tiesā, lūdzot pārbaudīt publisko tiesību līgumu izpildes pareizību, kā arī atlīdzināt starpību starp elektroenerģijas pārdošanas cenu, kādu pieteicēja saņēma no 2012.gada 1.aprīļa un kāda nosakāma atbilstoši noteikumu Nr.262 37.1.apakšpunktam.

Pieteicēja uzskata, ka AS „Latvenergo" kā publiskais tirgotājs pretēji tiesiskās paļāvības principam pārkvalificēja pieteicējas vēja elektrostaciju atbilstoši noteikumu Nr.262 3.5.apakšpunktam un līdz ar to par saražoto elektroenerģiju noteica zemāku pārdošanas cenu. Pieteicēja arī uzskata, ka tai nav jāpilda balansēšanas pienākums.

[3] Paskaidrojumā tiesai Ekonomikas ministrija pieteikumu neatzīst un norāda šādus argumentus.

[3.1] Pieteicējas vēja elektrostacija neatbilst noteikumu Nr.262 3.4.apakšpunktā noteiktajiem kritērijiem, jo pie elektroenerģijas sadales sistēmas transformatora vai sadales punkta ir pieslēgtas vairākas ģenerētājvienības (vairākas ģenerētājvienības ir pieslēgtas pie viena sadales sistēmas tīkla elementa – 20 kV līnijas).

[3.2] Noteikumu Nr.262 grozījumu projekta anotācijas 4.punktā ir norādīts, ka tiesiskā regulējuma mērķis un būtība ir precizēt noteikumu Nr.262 3.4.apakšpunktu, paredzot, ka uz noteikto cenu var pretendēt tikai mazas jaudas vēja ģeneratori. Pēc AS „Latvenergo" sniegtās informācijas līdzšinējā mazas jaudas vēja elektrostaciju pieslēguma prakse ir pierādījusi, ka vēja ražotāji noteikumu Nr.262 3.4.apakšpunktu ir tulkojuši šauri gramatiski, tādējādi diskreditējot tiesiskā regulējuma jēgu un veidojot mazas jaudas vēja ģeneratoru parkus. Grozījumi noteikumu Nr.262 3.4.apakšpunktā nav uzskatāmi par tādiem, kas pēc būtības maina kvalificēšanās kritērijus.

[4] Paskaidrojumā tiesai AS „Latvenergo" pieteikumu neatzīst, uzskatot, ka strīds nav pakļauts administratīvās tiesas kontrolei un norādot šādus argumentus.

[4.1] Pirms līguma noslēgšanas AS „Latvenergo" netika iesniegti dokumenti, no kuriem AS „Latvenergo" varētu pārliecināties par pieslēguma veidu. Ne Ekonomikas ministrijas 2009.gada 15.jūlija lēmumā, ne līgumā netika noteikts, kāda noteikumos Nr.262 paredzētā iepirkuma cena pieteicējai tiek piemērota. Noteikumu Nr.262 37.1.apakšpunktā noteiktā cena tika piemērota, ņemot vērā pašas pieteicējas izsniegtos rēķinus, par kuru pareizību atbilstoši līgumam atbild pieteicēja.

[4.2] Elektrostacijas pieslēgums tikai ražotājam (pieteicējai) piederošajam transformatoram nav uzskatāms par

atbilstošu noteikumam, ka pieslēgumam jābūt veiktam pie sadales sistēmas operatora transformatora. Ražotājam piederošie transformatori ir tikai elektrostacijas sastāvdaļa, bez kuras tehniski nav iespējams nodot elektroenerģiju publiskajā tīklā.

[4.3] Pienākums sniegt fiksētos tirdzniecības intervālu grafikus un veikt balansēšanu ražotājam izriet no noteikumu Nr.262 prasībām, neatkarīgi no normatīvā regulējuma, kāds pastāvēja brīdī, kad izdots Ekonomikas ministrijas lēmums par tiesību piešķiršanu pārdot saražoto elektroenerģiju obligātā iepirkuma ietvaros. Ministrijas lēmumā nav noteikta elektrostacijas pieslēguma automātiska kvalificēšanās atbilstoši paaugstinātas maksas saņemšanai.

[5] Ar Administratīvās rajona tiesas 2014.gada 7.jūlija spriedumu pieteikums noraidīts. Spiedums motivēts šādi.

[5.1] Vērtējot AS „Latvenergo" argumentus par strīda pakļautību administratīvajai tiesai, tiesa norādīja, ka AS „Latvenergo" kā privāto tiesību juridiskai personai ir deleģēts valsts pārvaldes uzdevums – pienākums iepirkt elektroenerģiju, kas saražota, izmantojot atjaunojamos energoresursus, kas ir vērsts uz efektīvu valsts pārvaldes funkciju veikšanu un sabiedrības labuma iegūšanu. Līgums ir instruments, ar kura palīdzību tiek nodrošināta valsts pārvaldes funkciju izpilde elektroenerģijas jomā. Valsts, deleģējot šo uzdevumu, ir atzinusi, ka publiskais tirgotājs šo valsts pārvaldes uzdevumu izpildīs efektīvāk. Līdz ar to līgums ir atzīstams par publisko tiesību līgumu, un strīdi par šā līguma tiesiskumu ir pakļauti administratīvo tiesu kontrolei. Civilprocesuālā kārtībā saskaņā ar Elektroenerģijas tirgus likuma 5.panta trešo daļu ir skatāmi vienīgi strīdi par sistēmas dalībnieku vai elektroenerģijas tirgotāju izsniegtajiem rēķiniem, par ko lietā strīda nav.

[5.2] Lietā nav strīda par faktiskajiem apstākļiem, proti, ka pieteicējai saskaņā ar noteikumu Nr.198 13., 14. un 33.punktu piešķirtas tiesības pārdot vēja elektrostacijā saražoto elektroenerģiju obligātā iepirkuma ietvaros. Līgums starp pieteicēju un AS „Latvenergo" noslēgts saskaņā ar noteikumu Nr.262 tiesisko regulējumu, cenu nosakot atbilstoši minētajiem noteikumiem.

Pieteicējas ieskatā AS „Latvenergo" no 2012.gada 1.aprīļa nepareizi izpilda līgumu, jo pieteicēja uzskata, ka tai ir tiesības par pārdoto elektroenerģiju saņemt cenu, kas noteikta saskaņā ar noteikumu Nr.262 37.1.apakšpunktu. AS„Latvenergo" vienpusēji nepamatoti ir mainījusi līguma izpildi, pārkvalificējot pieteicējas vēja elektrostaciju atbilstoši noteikumu Nr.262 3.5.apakšpunktam un cenu nosakot atbilstoši noteikumu Nr.262 37.3.apakšpunktam, kaut gan Ekonomikas ministrija jau bija atzinusi pieteicējas atbilstību noteiktiem kvalifikācijas kritērijiem. Tādējādi tiesības ir piešķirtas, kvalificējot tās atbilstoši noteikumu Nr.262 3.4.apakšpunktam un atzīstot pieteicējas tiesības uz cenu, kas aprēķināta atbilstoši noteikumu Nr.262 37.1.apakšpunktam.

Tātad lietā ir strīds par to, vai pieteicējas vēja elektrostacijai pamatoti no 2012.gada 1.aprīļa piemērota elektroenerģijas iepirkuma cena atbilstoši noteikumu Nr.262 37.3.apakšpunktam un vai pieteicējai pamatoti noteikts pienākums iesniegt fiksēto tirdzniecības intervālu grafiku.

[5.3] Tiesa citēja Ministru kabineta 2007.gada 24.jūlija noteikumu Nr.503 „Noteikumi par elektroenerģijas ražošanu, izmantojot atjaunojamos energoresursus" (turpmāk – noteikumi Nr.503; *spēkā no 2007.gada 22.augusta līdz 2009.gada 14.martam*) 45.4.apakšpunktu, noteikumu Nr.198 (*spēkā no 2009.gada 14.marta līdz 2010.gada 1.aprīlim)* 5.4. un 5.5.apakšpunktu, noteikumu Nr.262 3.4.apakšpunktu (*spēkā līdz 2012.gada 7.septembrim*), noteikumu Nr.262 (*spēkā no 2012.gada 8.septembra*) 3.4. un 3.5.apakšpunktu, kas noteic kritērijus, kādiem jāatbilst vēja elektrostacijām, kurās saražotā elektroenerģija var tikt pārdota obligātā iepirkuma ietvaros.

Tiesa atsaucās arī uz noteikumu Nr.262 37.1. un 37.2.apakšpunktu, kas reglamentē pārdošanas cenas aprēķinu, secinot, ka noteikumu 3.4.apakšpunkta nosacījumiem atbilstošām vēja elektrostacijām ir noteikta augstāka maksa nekā vēja stacijām, kas atbilst noteikumu 3.5.apakšpunktam un kurām maksa nosakāma saskaņā ar noteikumu 37.3. un 37.4.apakšpunktu.

[5.4] Tiesa, izvērtējot Elektroenerģijas tirgus likuma 1.panta otrās daļas 5.punktu, 4.panta pirmo daļu, 6., 9. un 17.pantu, Enerģētikas likuma 1.panta 30.punktu, atzina, ka likumdevējs jau sākotnēji ir paredzējis vienas iekārtas pieslēgumu vienam sadales sistēmas operatora transformatoram vai sadales punktam. AS „Latvenergo" pamatoti uzsver sadales sistēmas un elektroenerģijas sistēmas (viss elektriskais tīkls valstī, tostarp sadales sistēma) jēdzienu saturisko atšķirību.

No tiesību normām izriet, ka ražotājs neveic elektroenerģijas sadali sistēmā, kurā iekļauts, un secīgi nav pamats uzskatīt, ka ražotājam piederošie un ražošanas iekārtu sastāvā esošie transformatori ir sadales sistēmas daļa.

Tehniski katram vēja ģeneratoram ir nepieciešams transformators, jo elektrību citādi nav iespējams nodot kopējā tīklā. Latvijā elektroenerģijas sadales funkciju veic AS „Sadales tīkls". Līdz ar to no tiesiskā regulējuma kopumā ir secināms, ka gan sadales punkts, gan sadales sistēmas transformatoru punkts var piederēt tikai un vienīgi sadales sistēmas operatoram, kas ir AS „Sadales tīkls". Ja tiesību normā būtu paredzēts, ka ir pietiekami, ka vēja elektrostacija ir pieslēgta pie jebkura transformatora, tad tiesību normā nebūtu tiesiskas nozīmes izdalīt vairākus pieslēgumu veidus, kā arī lietot terminu – *sadales sistēmas* transformatoru punkts.

Tiesa secināja, ka nav pamata uzskatīt, ka noteikumu Nr.262 3.4.apakšpunkta nosacījumiem ir atbilstošs pieslēgums ražotājam piederošam transformatoram un tālāk vairāku ģenerētājvienību pieslēgums 20 kV līnijai. Tiesa atzina, ka prasības noteikumu Nr.503 45.4.apakšpunktā, noteikumu Nr.198 5.4.apakšpunktā un noteikumu Nr.262 3.4.apakšpunktā (*gan redakcijā uz līguma noslēgšanas brīdi, gan redakcijā, kas stājās spēkā 2012.gada 8.septembrī*) minētajā kritērijā bija identiskas, jo paredz pieslēgumu pie elektroenerģijas sadales sistēmas operatora transformatora.

[5.5] Šāds tiesas ieskats apstiprinās arī ar noteikumu Nr.262 grozījumu anotācijā norādīto, ka atbilstoši noteikumu Nr.262 3.4.apakšpunktam vēja stacijas tiek iedalītas divās kategorijās pēc to jaudas, lai nodalītu mazas jaudas vēja elektrostacijas (līdz 0,25 MW) no lielas jaudas vēja elektrostacijām (virs 0,25 MW), kā arī mazas jaudas stacijām, kas vairākas pieslēgtas vienam sadales sistēmas transformatoram vai vienam sadales punktam, tādējādi veidojot vēja

elektrostaciju parku. Tiesa secināja, ka tiesiskais regulējums tika precizēts, nevis tika mainīti elektroenerģijas pārdošanas tiesību kvalificējošie kritēriji. Likumdevējs precizējis tiesisko regulējumu, lai novērstu prettiesiskās situācijas izveidošanos, kas konstatēta 2012.gada pirmajā pusē, uzsākot pieslēguma veida pārbaudes dabā. Tiesiskā regulējuma jēga atbalstīt decentralizēto elektroenerģijas ražošanu, nevis veidot mazas jaudas vēja ģeneratoru parkus, vērsta uz taisnīgāka un pārredzamāka elektroenerģijas cenu noteikšanas mehānisma izveidi, lai gala patērētājiem nepamatoti nesadārdzinātu nepieciešamās elektroenerģijas izmaksas. Mērķis atbalstīt decentralizēto elektroenerģijas ražošanu izriet jau no pamatnostādņu „Par Atjaunojamo energoresursu izmantošanas pamatnostādnēm 2006.-2013.gadam" (*apstiprinātas ar Ministru kabineta 2006.gada 31.oktobra rīkojumu Nr.835*) 5.punktā noteiktā sasniedzamā darbības rezultāta palielināt izkliedētās elektroenerģijas ražošanas īpatsvaru enerģētikā.

Līdz ar to tiesa nekonstatēja arī minēto tiesību normu pretrunas Latvijas Republikas Satversmei.

[5.6] Vienlaikus tiesa norādīja, ka lietā nav strīda par to, ka pieteicēja nebija nodrošinājusi vienas ģenerētājvienības pieslēgumu vienam sadales sistēmas operatora transformatora punktam, kā arī sadales sistēmas sadales punktam. No lietā esošās shēmas (*lietas 1.sējuma 42.lapa*) konstatēts, ka konkrētā pieteicējas ģenerētājvienība ir nepastarpināti pieslēgta pie 20 kV līnijas A-31 nozarlīnijas N-3284, pie kuras ir pieslēgtas arī citas ģenerētājvienības.

Tiesa atzina, ka pieteicēja nekvalificējas noteikumu Nr.262 3.4.apakšpunkta (iepriekš noteikumu Nr.198 5.4.apakšpunkta) prasībām, tādējādi uz pieteicēju ir attiecināmi noteikumu Nr.262 3.5.apakšpunkta nosacījumi, un cena aprēķināma atbilstoši noteikumu Nr.262 37.3 un 37.4.apakšpunktam, nevis atbilstoši noteikumu Nr.262 37.1.apakšpunktam.

[5.7] Tiesa ņēma vērā, ka Ekonomikas ministrijas 2009.gada 15.jūlija lēmumā nav konstatēta pieteicējas atbilstība tieši noteikumu Nr.198 5.4., 21.1. vai 21.4.apakšpunkta kritērijiem. Tādēļ tiesa noraidīja pieteicējas apsvērumu, ka Ekonomikas ministrija ir atzinusi pieteicējas atbilstību tieši noteikumu Nr.198 5.4.apakšpunktā noteiktiem kvalifikācijas kritērijiem un secīgi pieteicējai tiesības ir piešķirtas, kvalificējot tās atbilstoši noteikumu Nr.262 3.4.apakšpunktam un atzīstot pieteicējas tiesības uz cenu, kas aprēķināta atbilstoši noteikumu Nr.262 37.1.apakšpunktam. Turklāt līgumā pieteicēja ar AS „Latvenergo" ir vienojusies par elektroenerģijas pirkšanu atbilstoši noteikumu Nr.262 nosacījumiem un cenai, bet nav vienojusies par konkrētu šo noteikumu apakšpunkta piemērošanu.

Līdz ar to tiesības pārdot no atjaunojamiem energoresursiem saražoto elektroenerģiju obligātā iepirkuma ietvaros saskaņā ar noteikumu Nr.262 37.1.apakšpunktu kļūst realizējamas, ja tiek izpildīts šo noteikumu 3.4.apakšpunktā ietvertais nosacījums. Pieteicējai nav tiesību paļauties uz konkrētu cenu, pirms nav izpildīts valsts nosacījums.

[5.8] Tiesa norādīja, ka, lai gan AS „Latvenergo" sākotnēji (līdz 2012.gada 1.aprīlim) ir maksājusi augstāko cenu, konstatējot, ka pieteicējas elektrostacija neatbilst noteikumu Nr.262 3.4.apakšpunkta prasībām, AS „Latvenergo" pieteicējai ir paziņojusi, ka arī attiecībā uz iepirkumiem ir piemērojami noteikumu Nr.262 37.3. un 37.4.apakšpunkta nosacījumi.

Tiesa atsaucās uz iepriekš norādīto par to, ka līgums neparedz konkrēta noteikumu Nr.262 apakšpunkta piemērošanu cenas noteikšanā, turklāt līguma 3.3.punkts paredz, ka par iesniegto datu un aprēķinu pareizību atbild ražotājs (pieteicēja).

Tiesa secināja, ka atbilstoši līguma noteikumiem AS „Latvenergo" arī pēc tam, kad ir veikusi rēķina apmaksu, ir tiesīga izvērtēt pieteicējas noteiktās cenas pamatotību. Apstāklis, ka pieteicēja iepriekš faktiski saņēma augstāko samaksu par elektroenerģiju, neskatoties uz to, ka nebija izpildījusi tiesību normā noteikto nosacījumu pieslēguma veidam un piemērojusi nepareizo tiesību normu, savukārt atbildētāja laikus nav veikusi pieteicējas veiktā pieslēgumu un izrakstīto rēķinu kontroli, nevar radīt pieteicējai aizsargājamu tiesisko paļāvību. Konstatējot prettiesiskas situācijas pastāvēšanu vai neatbilstošu tiesību normu interpretāciju, iestāde var un tai vajag mainīt savu ierasto praksi. Prettiesiska situācija nerada personai tiesisko paļāvību. Tiesiskās vienlīdzības princips nerada vienlīdzīgu attieksmi, ja salīdzināmā situācija ir prettiesiski.

Turklāt pieteicējai bija jāpazinās un tā varēja apzināties, ka tās izveidotais pieslēgums neizpilda attiecīgos nosacījumus augstākās cenas saņemšanai. Lai gan pirms Ekonomikas ministrijas lēmuma saņemšanas pieteicēja bija vērsusies AS „Sadales tīkls" un saņēmusi atzinumu, ka elektrostacijai izsniegtajos pieslēguma tehniskajos noteikumos tiks noteikts, ka pie viena elektroenerģijas sadales sistēmas transformatoru vai sadales punkta drīkst būt pieslēgta vairāk kā viena ģenerētājvienība, atzinumā arī norādīts, ka precīzi tehniskie noteikumi tiks izdoti pēc Ekonomikas ministrijas atļaujas elektrostacijas būvniecībai saņemšanas (*lietas 1.sējuma 119.lapa*). Kā redzams no pieteicējas pieteikuma elektrostacijas pieslēgumam AS „Sadales tīkls" sistēmai, atbilstoši kuram arī izstrādāti tehniskie noteikumi, pati pieteicēja ir pieprasījusi izveidot pieslēgumu pie 20 kV elektrolīnijas, proti, bez sadales sistēmas transformatoru vai sadales punkta starpniecības (*lietas 1.sējuma 23.-25. un 110.lapa*). Tātad pieteicēja pati pieprasīja tādu tehnisko noteikumu izsniegšanu, kuru izpildes rezultātā tā nespēs nodrošināt atbilstību noteikumu Nr.262 3.4.apakšpunkta prasībām. Ja pieteicēja vēlas saņemt cenu atbilstoši noteikumu Nr.262 37.1.apakšpunktam, nevis noteikumu Nr.262 37.3.apakšpunktam, tieši pieteicēja ir atbildīga, lai pieslēgums tiktu pieprasīts un izveidots, ievērojot noteikumu Nr.262 3.4.apakšpunkta nosacījums. Savukārt AS „Sadales tīkls" funkcijas aprobežojas ar pieslēguma tehnisko iespēju izvērtēšanu un tās kompetencē nav vērtēt, vai pieteicējas pieprasītais pieslēgums nodrošinās pieteicējai vēlamo cenu par elektroenerģijas pārdošanu.

Turklāt no pieteicējas pieteikuma un pārstāvja tiesas sēdē sniegtajiem paskaidrojumiem izriet, ka visas sabiedrības (SIA „W.e.s.15", SIA „W.e.s.4", SIA „W.e.s.16", SIA „W.e.s.17", SIA „W.e.s.18"), kuru ģenerētājvienības ir pieslēgtas pie tās pašas nozarlīnijas N-3284 un vienā punktā pie līnijas A-31, ir saistītas. Līdz ar to pieteicējai bija zināms, ka konkrētajā vietā būs pieslēgtas vairākas ģenerētājvienības.

[5.9] No noteikumu Nr.262 96.punkta normām nepārprotami secināma likumdevēja griba ar noteikumu spēkā stāšanas brīdi – 2010.gada 1.aprīli – attiecībā uz visiem komersantiem, arī tādiem, kuriem līgumi jau noslēgti un par elektroenerģiju tiek maksāta augstākā samaksa, cenu aprēķināt pēc jaunā tiesiskā regulējuma.

Vienlaikus tiesa konstatēja, ka šāda noteikumu Nr.262 noteiktā cenas diferenciācija un analoga aprēķināšanas formula

(ja neskaita ar *euro* ieviešanu Latvijā saistītās izmaiņas) tika noteikta jau ar spēku zaudējušo noteikumu Nr.198 21.punktu. Tas izriet arī no noteikumu Nr.262 projekta anotācijas, kurā citstarp norādīts, ka noteikumu projekts saglabā cenas noteikšanas kārtību elektroenerģijai, kas ražota, izmantojot atjaunojamos energoresursus.

Tādējādi apstāklis, ka tika pieņemti noteikumi Nr.262, nemaina nepārprotamo likumdevēja gribu diferencēt samaksu atkarībā no pieslēguma veida arī tad, ja tiesības pārdot elektroenerģiju piešķirtas noteikumu Nr.198 spēkā esības laikā. Nav pamata uzskatīt, ka jaunie noteikumi nostādītu pieteicēju nelabvēlīgākā situācijā.

Tātad līgumos cenas aprēķināšanai pamatoti iekļauta atsauce uz noteikumiem Nr.262.

[5.10] Tiesas ieskatā pieteicējas argumentam par noteikumu Nr.262 97.punkta nepiemērošanu lietā nav nozīmes, jo tiesiskais regulējums attiecībā uz elektrostacijas kvalifikāciju atkarībā no pieslēguma veida nav mainījies, savukārt prasības par cenas noteikšanu ir noteiktas noteikumu Nr.262 96.punktā.

[5.11] Vērtējot pieteicējai noteikto balansēšanas pienākumu, tiesa atsaucās uz noteikumu Nr.262 55.2.apakšpunktu (*redakcijā, kas stājās spēkā 2012.gada 8.septembrī*) un atzina, ka norma paredz elektroenerģijas ražotājiem pārdot saražoto elektroenerģiju publiskajam tirgotājam pēc fiksētiem tirdzniecības intervālu grafikiem, ja elektroenerģija saražota vēja elektrostacijā, kura minēta šo noteikumu 3.5.apakšpunktā. Tā kā pieteicējas elektrostacija atbilst noteikumu Nr.262 3.5.apakšpunktam, tai ir pienākums pārdot elektroenerģiju, ievērojot tā saucamo balansēšanas pienākumu.

[5.12] Tiesa atzina, ka AS „Latvenergo" ir pareizi izpildījusi līgumu, no 2012.gada 1.aprīļa nosakot elektroenerģijas iepirkuma cenu atbilstoši noteikumu Nr.262 37.3.apakšpunktam, kā arī nosakot pienākumu iesniegt fiksēto tirdzniecības intervālu grafiku. Tiesa nekonstatēja tiesiskās paļāvības un vienlīdzības principa neievērošanu.

[5.13] Tiesa līguma prettiesiskumu vai nepareizu izpildi nekonstatēja, līdz ar to atzina, ka nav pamata zaudējumu atlīdzināšanai.

[6] Par Administratīvās rajona tiesas 2014.gada 7.jūlija spriedumu pieteicēja iesniedza apelācijas sūdzību, kas pamatota ar pieteikumā minētajiem argumentiem, papildus norādot šādus argumentus.

[6.1] Tiesa nepamatoti nav vērtējusi lēmuma par elektroenerģijas obligātā iepirkuma tiesību piešķiršanu pieteicējai tiesisko nozīmi un tā radītās tiesiskās sekas.

[6.2] Tiesa nepamatoti nav novērtējusi tiesisko paļāvību, ko šis administratīvais akts ir radījis pieteicējai. Tiesa aprobežojusies ar secinājumu, ka Ekonomikas ministrijas lēmums par tiesībām pārdot saražoto elektroenerģiju obligātā iepirkuma ietvaros nevarēja radīt pieteicējai tiesisko paļāvību, neanalizējot argumentus, ka pieteicējas tiesisko paļāvību radīja valsts rīcība vairākos secīgos posmos ilgtermiņā.

[6.3] Pieteicēja ne Ekonomikas ministrijai, ne AS „Latvenergo", ne AS „Sadales tīkli" nekad nav slēpusi informāciju, ka tās vēja elektrostacija un arī ar pieteicēju saistīto sabiedrību vēja elektrostacijas tiks izvietotas vienā teritorijā (zemes gabalā) un atradīsies tuvu viena otrai.

[6.4] Pieteicēja nepiekrīt tiesas paustajam, ka Ekonomikas ministrija ar lēmumu neesot kvalificējusi pieteicēju atbilstoši noteikumu Nr.198 5.4.apakšpunktam, jo minēto noteikumu 9.4.apakšpunkts nosaka, ka komersants, lai kvalificētos tiesību iegūšanai pārdot no atjaunojamiem energoresursiem saražoto elektroenerģiju obligātā iepirkuma ietvaros saskaņā ar noteikumu Nr.198 5.4.apakšpunktu, iesniedz Ekonomikas ministrijā iesniegumu, kuram pievieno sistēmas operatora atzinumu par plānotās elektrostacijas atbilstību noteikumu Nr.198 5.4.apakšpunktam.

Noteikumu Nr.198 9.4.apakšpunktā norādīto sadales sistēmas operatora atzinumu pieteicēja saņēma no AS „Sadales tīkli" un iesniedza Ekonomikas ministrijā, lai kvalificētos elektroenerģijas obligātā iepirkuma tiesībām.

[6.5] Noteikumu Nr.262 3.4.apakšpunktā iekļautā tiesību norma jaunajā redakcijā ir mainīta pēc būtības, ne tikai gramatiski precizēta, izvirzot jaunus priekšnoteikumus, kas konstatējami, lai vēja elektrostacija varētu pretendēt uz pilnu elektroenerģijas pārdošanas cenu. Pirmkārt, jaunā tiesību norma paredz, ka transformatoram ir jāpieder tieši sadales sistēmas operatoram. Otrkārt, vispārīga formulējuma vietā par pieslēgumu pie viena elektroenerģijas sadales sistēmas transformatora nosaka specifisku transformatora veidu un pieslēguma pusi.

[6.6] Tiesa atstājusi bez ievērības apstākli, ka noteikumu Nr.262 3.4.apakšpunkta jaunā redakcija vairs nepieprasa, ka pie transformatora tiek pieslēgta tikai viena ģenerētājvienība (vēja elektrostacija). Minēto apstiprinājusi arī Latviešu valodas aģentūra, savā ziņojumā norādot, ka noteikumu Nr.262 3.4.apakšpunkta jaunajā redakcijā nav ietverts nosacījums par ģenerētājvienību skaitu.

[6.7] Pieteicējai nebija pienākuma iesniegt fiksēto tirdzniecības intervālu grafiku, jo tās vēja elektrostacija kvalificējas atbilstoši noteikumu Nr.198 5.4.apakšpunktam, kas spēkā esošajos noteikumos Nr.262 ir ekvivalents 3.4.apakšpunktam.

[6.8] Tiesa nav ņēmusi vērā, ka publisko tiesību līguma izpilde un zaudējumu atlīdzinājums ir divi atšķirīgi institūti ar būtiski atšķirīgiem to piemērošanas priekšnoteikumiem. Pieteicēja lūdz uzlikt pienākumu publiskajam tirgotājam izmaksāt pieteicējai starpību starp saņemto elektroenerģijas pārdošanas cenu un pārdošanas cenu, kas nosakāma atbilstoši noteikumu Nr.262 37.1.apakšpunktam, izpildot līgumu par elektroenerģijas obligāto iepirkumu, nevis zaudējumus Administratīvā procesa likuma 92.panta izpratnē.

[6.9] Pieteicēja 2014.gada 30.maijā ir noslēgusi jaunu līgumu ar AS „Enerģijas publiskais tirgotājs" par elektroenerģijas iepirkumu, tāpēc apelācijas sūdzības ietvaros prasījumi aptver arī šo noslēgto līgumu.

[7] AS „Latvenergo" apelācijas sūdzību uzskata par nepamatotu, norādot, ka lietā vērtējams vien tas, vai pieteicēja ir izveidojusi tādu elektrostacijas pieslēgumu, kas ļauj tai saņemt visaugstāko iepirkuma cenu, ko iespējams izdarīt, noskaidrojot jēdziena „elektroenerģijas sadales sistēmas transformators" saturu. Paskaidrojumos analizētas dažādu

obligātajā iepirkumā iesaistīto personu funkcijas un kompetence, uzsvērts, ka likumdevējs ir vēlējies noteikt lielāku iepirkuma maksu atsevišķi esošām vēja elektrostacijām ar salīdzinoši mazu elektrisko jaudu. AS „Latvenergo" uzskata, ka pieteicēja nav pierādījusi, ka ir bijis skaidrs iestādes izteikums, uz kuru pieteicēja varēja paļauties. Tāpat lūgts izvērtēt iespēju izbeigt tiesvedību administratīvajā lietā.

[8] Ekonomikas ministrija un AS „Enerģijas publiskais tirgotājs" apelācijas sūdzību uzskata par nepamatotu, norādot, ka pievienojas AS „Latvenergo" paskaidrojumā paustajam.

[9] Pieteicēja apelācijas sūdzībā lūdz lietu izskatīt mutvārdu procesā, norādot uz lietas sarežģītību un tās specifisko raksturu.

Izvērtējusi pieteicējas lūgumu kopsakarā ar lietā noskaidrojamiem jautājumiem, apgabaltiesa nesaskata nepieciešamību lietu izskatīt mutvārdu procesā. Apgabaltiesa ņem vērā, ka lieta pirmās instances tiesā tika izskatīta mutvārdu procesā, arī apgabaltiesa 2015.gada 29.oktobrī lietu izskatīja tiesas sēdē, procesa dalībnieki ir snieguši izsmeļošus paskaidrojumus arī rakstveidā, turklāt lietā galvenokārt ir strīds par tiesību jautājumiem. Tādējādi pieteicējas lūgums par lietas izskatīšanu mutvārdu procesā ir noraidāms. Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 304.panta pirmo daļu apelācijas instances tiesa lietu izskata rakstveida procesā.

**Motīvu daļa**

[10] Administratīvā apgabaltiesa, izvērtējusi procesa dalībnieku argumentus kopsakarā ar lietā esošajiem pierādījumiem, atzīst, ka apelācijas sūdzība nav pamatota un pieteikums ir noraidāms.

[11] Uz AS „Latvenergo" apelācijas sūdzībā izteikto argumentu par strīda pakļautību administratīvās tiesas kontrolei atbildi ir sniegusi Augstākā tiesa 2016.gada 11.februāra lēmumā lietā Nr.SKA-607/2016, atzīstot, ka līgums starp publisko tirgotāju un komersantu ir Ekonomikas ministrijas administratīvā akta īstenošanas instruments un līguma priekšmets ir komersanta saražotā elektroenerģija, kas atzīstama par saražotu elektroenerģijas obligātā iepirkuma ietvaros. Līgums ir daļa no valsts atbalsta mehānisma, tādējādi ir pamats secināt, ka līguma priekšmets atrodas publisko tiesību jomā (*sk. Augstākās tiesas lēmuma 9.punktu*). Arī pirmās instances tiesas apsvērumi šajā sakarā ir pareizi (*sk. šā sprieduma 5.1.punktu*). Tātad tiesvedības izbeigšanai tā iemesla dēļ, ka lieta nebūtu izskatāma administratīvā procesa kārtībā, nav pamata. Strīds ir vērtējams pēc būtības.

[12] Pieteicēja apelācijas sūdzībā ir precizējusi (papildinājusi) prasījumu, lūdzot uzlikt pienākumu AS „Enerģijas publiskais tirgotājs" pareizi pildīt arī 2014.gada 30.maija līgumu.

Apgabaltiesa konstatē, ka no 2014.gada 1.aprīļa publiskā tirgotāja pienākumus pilda AS „Enerģijas publiskais tirgotājs", tādēļ starp pieteicēju, AS „Latvenergo" un AS „Enerģijas publiskais tirgotājs" 2014.gada 30.maijā noslēgts pārjaunojuma līgums, ar kuru pārjaunots 2010.gada 19.jūlija līgums. Tādējādi 2014.gada 30.maijā starp pieteicēju un AS „Enerģijas publiskais tirgotājs" noslēgts līgums par pieteicējas vēja elektrostacijā saražotās elektroenerģijas iepirkumu, nemainot šajā lietā strīdīgos nosacījumus (līgums pēc būtības ir analogs iepriekš noslēgtajam līgumam).

Tā kā konkrētajā gadījumā ir mainījusies iestāde, kas Latvijas Republikas vārdā veic publiskā tirgotāja funkciju, bet publiskā tirgotāja maiņa pati par sevi nav uzskatāma par iepriekš nodibināto publiski tiesisko attiecību izbeigšanu un jaunu attiecību nodibināšanu (uz ko norāda arī fakts, ka tika noslēgts pārjaunojuma līgums), apgabaltiesa atzīst, ka pieteicējas prasījums par 2014.gada 30.maija līguma izpildes pareizības pārbaudi nav uzskatāms par jaunu prasījumu, bet gan par prasījuma precizējumu, kas atbilstoši Administratīvā procesa likuma 294.panta otrās daļas 1.punktam ir pieļaujams apelācijas instancē.

Ievērojot minēto, apgabaltiesas turpmāk paustie apsvērumi par līguma izpildes pareizību ir attiecināmi arī uz 2014.gada 30.maija līguma izpildes pareizību.

[13] Lietā izšķirams jautājums par to, vai atbildētāja pareizi pilda līgumu, no 2012.gada 1.aprīļa pieteicējas vēja elektrostacijā saražotajai elektroenerģijai piemērojot nevis augstāko noteikumos Nr.262 paredzēto cenu, bet gan šo noteikumu 37.3.apakšpunktā paredzēto cenu, kā arī vai pieteicējai pamatoti noteikts pienākums iesniegt fiksēto tirdzniecības intervālu grafiku.

No procesa dalībnieku argumentiem par pieteicējas vēja elektrostacijā saražotajai elektroenerģijai piemērojamo cenu izriet, ka strīds ir par to, vai:

1) laikā līdz 2012.gada 7.septembrim (*līdz grozījumiem noteikumos Nr.262*) pieteicējas vēja elektrostacija atbilda kritērijiem, kas bija paredzēti vispirms noteikumu Nr.198 5.4.apakšpunktā un pēc tam noteikumu Nr.262 3.4.apakšpunktā;

2) pieteicējai bija tiesības paļauties, ka tās vēja elektrostacija atbilda kritērijiem, kas sākotnēji bija paredzēti noteikumu Nr.198 5.4.apakšpunktā un pēc tam noteikumu Nr.262 3.4.apakšpunktā, un vai pieteicējas tiesiskā paļāvība, ja tāda ir konstatējama, ir aizsardzības vērta;

3) gadījumā, ja konstatējams, ka pieteicējas vēja elektrostacija līdz 2012.gada 7.septembrim atbilda noteikumu Nr.262 3.4.apakšpunkta prasībām, ir pamats uzskatīt, ka vēlākā noteikumu Nr.262 redakcija aizskar pieteicējas paļāvību uz tai labvēlīga tiesiskā regulējuma nemainību, un attiecīgi risināt jautājumu par noteikumu satversmību.

[14] Izvērtējusi pārsūdzētajā pirmās instances tiesas spriedumā ietverto pamatojumu, apgabaltiesa atzīst, ka attiecībā uz jautājumu par to, vai pieteicējas vēja elektrostacija līdz 2012.gada 7.septembrim atbilda noteikumu Nr.198 5.4.apakšpunktā un pēc tam noteikumu Nr.262 3.4.apakšpunktā noteiktajiem kritērijiem un vai pieteicējai bija radusies aizsargājama tiesiskā paļāvība, ka tās elektrostacija atbilda minētajiem kritērijiem, tiesa ir pareizi novērtējusi lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus, izdarot tiem atbilstošus secinājumus. Tādēļ apgabaltiesa atbilstoši Administratīvā procesa likuma 307.panta ceturtajai daļai pievienojas pirmās instances tiesas sprieduma motīviem šajā daļā (*sk. šā sprieduma 5.2.-5.10.punktu*), tos neatkārtojot.

[15] Papildus apgabaltiesa norāda, ka Augstākā tiesa ir izskatījusi pēc būtības analogu lietu (*2016.gada 20.jūnija spriedums lietā Nr.SKA-412/2016*), sniedzot atbildes, kas izmantojamas arī šajā lietā.

Proti, Augstākā tiesa ir atzinusi, ka gan noteikumu Nr.198 5.4.apakšpunkts, gan noteikumu Nr.226 3.4.apakšpunkts ir interpretējami tādējādi, ka šajos punktos paredzētajiem kritērijiem atbilst tikai tādas vēja elektrostacijas, kuras ir pieslēgtas pie elektroenerģijas sadales sistēmas transformatoru vai sadales punkta vai elektroenerģijas pārvades sistēmas apakšstacijas, turklāt ar nosacījumu, ka pie viena elektroenerģijas sadales sistēmas transformatoru vai sadales punkta vai elektroenerģijas pārvades sistēmas apakšstacijas ir pieslēgta tikai viena vēja elektrostacija. Tāpat Augstākā tiesa atzinusi, ka ražotājam piederošs transformators, kas nav pastāvējis dabā pirms vēja elektrostacijas izbūves un nav bijis sadales sistēmas sastāvdaļa, nav uzskatāms par tādu transformatoru, pieslēgums kuram ļauj izpildīt minētajās tiesību normās paredzēto kritēriju (*sk. sprieduma 8.-10.punktu*). Tātad pieteicējas apsvērumi šajā sakarā nav pareizi.

[16] Atbilstoši administratīvo tiesu judikatūrai, lai noskaidrotu, vai personai ir izveidojusies tiesiskā paļāvība un vai tā ir aizsargājama, jāatbild uz trim jautājumiem: 1) vai bija kaut kas, uz ko varēja paļauties (skaidrs iestādes izteikums); 2) vai attiecīgā persona tiešām uz to paļāvās; 3) vai attiecīgā personas paļāvība ir aizsardzības vērta.

Konkrētajā gadījumā, kā to pareizi atzinusi arī pirmās instances tiesa, nav konstatējams skaidrs iestādes izteikums, ka pieteicējas vēja elektrostacija atbilst tiem kritērijiem, kas sākotnēji bija paredzēti noteikumu Nr.198 5.4.apakšpunktā un pēc tam noteikumu Nr.262 3.4.apakšpunktā. Tāpat nav konstatējams skaidrs iestādes apsolījums tam, ka pieteicējai būtu piešķirtas tiesības obligātā iepirkuma ietvaros elektroenerģiju pārdot par augstāko noteikumos Nr.262 paredzēto cenu.

Arī Augstākā tiesa, vērtējot tiesisko paļāvību uz augstāko iespējamo elektroenerģijas iepirkuma cenu, ir atzinusi, ka persona nevarēja paļauties uz to, ka jau elektrostacijas būvniecības procesā iestādes, tostarp AS „Sadales tīkls", novērtēs un apstiprinās elektrostacijas atbilstību lēmumā par tiesību piešķiršanu pārdot elektroenerģiju obligātā iepirkuma ietvaros minētajiem kritērijiem (*sk. 2016.gada 20.jūnija sprieduma lietā Nr.SKA-412/2016 15.punktu*).

Pieteicējas argumentam, ka tiesiskās paļāvības principa pārkāpumu attiecībā pret pieteicēju pierāda ministrijas un SIA „ETB" sarakste, izskatāmajā lietā nav nozīmes, jo apsolījums, kas izteikts cita administratīvā procesa ietvaros, turklāt citam adresātam (kā tas ir konkrētajā gadījumā), nevar radīt aizsargājamo tiesisko paļāvību (*sal. sk., piemēram, Augstākās tiesas 2015.gada 16.marta lēmuma lietā Nr.SKA-218/2015 7.punktu*).

[17] Apgabaltiesa turpmāk minēto apsvērumu dēļ uzskata par nepamatotu pieteicējas argumentu, ka likumdevējs, izdarot grozījumus noteikumu Nr.262 3.4.apakšpunktā, nav ņēmis vērā pieteicējas tiesisko paļāvību uz tai labvēlīga regulējuma stabilitāti un nemainīgumu.

Apgabaltiesa jau atzina, ka pieteicējas vēja elektrostacija pirms 2012.gada 7.septembra neatbilda noteikumu Nr.262 3.4.apakšpunktā (un tam analogajā noteikumu Nr.198 5.4.apakšpunktā) ietvertajiem kritērijiem un ka pieteicējai nebija pamata paļauties, ka tās vēja elektrostacija vērtējama kā atbilstoša iepriekš minētajās tiesību normās ietvertajiem kritērijiem.

Līdz ar to secināms, ka jau pirms grozījumu izdarīšanas uz pieteicējas vēja elektrostaciju nebija attiecināma noteikumu Nr.262 3.4.apakšpunkta norma. Tas nozīmē, ka pieteicējai acīmredzami nevar tikt atzīta aizsargājama paļāvība uz šīs normas nosacījumu nemainību. Strīdus grozījumi nekādā veidā neietekmē to, ka gan pirms 2012.gada 8.septembra, gan pēc tam pieteicējas vēja elektrostacijā saražotajai elektroenerģijai piemērojama tā cena, kas attiecas uz noteikumu Nr.262 3.5.apakšpunktā paredzētajās vēja elektrostacijās saražotu enerģiju.

Arī Augstākā tiesa ir atzinusi, ka noteikumu Nr.262 grozījumi, kas spēkā stājās 2012.gada 8.septembrī, tikai precizēja šo noteikumu 3.4.apakšpunkta normu, nevis izmainīja to pēc būtības (*sk. Augstākās tiesas 2016.gada 20.jūnija sprieduma lietā Nr.SKA-412/2016 11.punktu*).

[18] Lietā ir strīds arī par to, vai pieteicējai ir pienākums iesniegt fiksētos tirdzniecības intervālu grafikus.

Noteikumu Nr.262 96.punkts noteic, ka no komersantiem, kuriem tiesības pārdot no atjaunojamiem energoresursiem saražoto elektroenerģiju obligātā iepirkuma ietvaros piešķirtas ar lēmumiem, ko ministrija izdevusi saskaņā ar noteikumiem Nr.503, kā arī noteikumiem Nr.198, līdz ar šo noteikumu spēkā stāšanās dienu publiskais tirgotājs iepērk elektroenerģiju par cenām, kas noteiktas saskaņā ar šo noteikumu 37.punktā noteiktajām cenu formulām.

Savukārt 97.punkts paredz, ka komersantiem, kas saņēmuši elektroenerģijas obligātā iepirkuma tiesības saskaņā ar noteikumiem Nr.503, kā arī noteikumiem Nr.198, jāpilda to noteikumu prasības, pēc kuriem tiem piešķirtas tiesības pārdot no atjaunojamiem energoresursiem saražoto elektroenerģiju obligātā iepirkuma ietvaros.

Augstākā tiesa, interpretējot minētās normas, ir atzinusi, ka, ievērojot tiesiskās drošības principu, noteikumu Nr.262 97.punkts ir vērsts uz to, lai nepaaugstinātu un nemainītu tās prasības, kas jau ir noteiktas un uzsāktas pildīt saskaņā ar iepriekš noteiktu regulējumu. Savukārt balansēšanas pienākums var rasties tikai brīdī, kad tiek uzsākta elektroenerģijas

tirgošana. Līdz ar to pienākumu un tiesību apjoms balansēšanas pienākuma kontekstā ir nosakāms saskaņā ar tiesību normām, kas ir spēkā tad, kad komersants uzsāka elektroenerģijas tirgošanu obligātā iepirkuma ietvaros (*sk. Augstākās tiesas 2016.gada 20.jūnija sprieduma lietā Nr.SKA-412/2016 14.punktu*).

Pieteicēja elektroenerģijas tirgošanu obligātā iepirkuma ietvaros uzsāka pēc līguma noslēgšanas, tātad pēc 2010.gada 19.jūlija, kad spēkā jau bija noteikumi Nr.262. Līdz ar to pieteicējai ir jāpilda balansēšanas pienākums, ja atbilstoši noteikumiem Nr.262 uz pieteicējas vēja staciju tāds ir attiecināms.

Tā kā pieteicējas vēja elektrostacija neatbilda noteikumu Nr.198 5.4.apakšpunkta un līdz ar to arī noteikumu Nr.262 3.4.apakšpunkta kritērijiem, secināms, ka pieteicējas vēja elektrostacija atbilst noteikumu Nr.262 3.5.apakšpunktam. Tādējādi atbilstoši noteikumu Nr.262 55.2.apakšpunktam pieteicējai ir pienākums pārdot saražoto elektroenerģiju pēc fiksētiem tirdzniecības intervālu grafikiem.

Rezumējot minēto, pieteicējas arguments, ka tai nepamatoti uzlikts balansēšanas pienākums, ir noraidāms.

[19] Pieteicēja norāda, ka pirmās instances tiesa pieteicējas prasījumu izmaksāt elektroenerģijas cenu starpību nepamatoti pielīdzinājusi atlīdzinājuma prasījumam.

Apgabaltiesa šajā sakarā norāda, ka saistībā ar publisko tiesību līguma nepareizu izpildi tam līdzējam, attiecībā pret kuru līgums netiek pareizi pildīts, ir atzīstamas gan tiesības pieprasīt līguma pareizu izpildi, gan tiesības prasīt atlīdzinājumu, ja līguma nepareiza izpilde tam radījusi kaitējumu vai mantiskus zaudējumus. Līdz ar to saistībā ar strīdu par līguma izpildi nav izslēdzams ne prasījums par atlīdzinājumu, ne prasījums par līguma pareizu izpildi.

Tādos gadījumos, kad līdzēju starpā ir strīds par to, vai viens no līdzējiem otram izmaksā maksājumus tādā apmērā, kā izriet no publisko tiesību līguma saistībām, administratīvā tiesa pārbauda, kādas saistības no līguma izriet un vai līdzēji tās pilda. Ja tiesa atzīst, ka viens no līdzējiem līgumu nepilda pareizi, jo otram izmaksā maksājumus mazākā apmērā, kā būtu jāmaksā, tiesa atzīst, ka līgums tiek pildīts nepareizi un nosaka, kā tas būtu pildāms pareizi (kāda apmēra maksājumi saskaņā ar līgumu ir jāveic). Šādā situācijā, ja laika posmā līdz tiesas spriedumam līguma saistību nepareizas izpildes dēļ viens no līdzējiem nav saņēmis maksājumus tādā apmērā, kādā tie būtu jāsaņem, pienākuma uzlikšana pirmajam līdzējam izmaksāt otrajam līdzējam nepamatoti neizmaksāto būtu aplūkojama līguma izpildes prasījuma ietvaros. Savukārt zaudējumi ir ārpuslīgumisks pametums, līdz ar to kā zaudējumu atlīdzības prasījums varētu būt skatāms prasījums par tāda veida mantiska rakstura izmaksām vai pametumu, kas personai rodas otra līdzēja rīcības dēļ, bet kas nav sedzamas vai atlīdzināmas ar pienācīgu līguma izpildi.

Konkrētajā gadījumā pieteicējas prasījums par cenu starpības izmaksāšanu ir tieši saistīts ar līgumiskajām saistībām, tādēļ pieteicēja pamatoti norāda, ka šis prasījums bija aplūkojams līguma pareizas izpildes, nevis zaudējumu atlīdzināšanas kontekstā. Tomēr minētajam nav būtiskas nozīmes, jo pieteicējas prasījums jebkurā gadījumā ir noraidāms – iestāde līgumu pilda pareizi un attiecīgi pieteicējai nav no tiesību normām un līguma izrietošas tiesības pārdot elektroenerģiju par augstāko noteikumos Nr.262 paredzēto cenu.

**Rezolutīvā daļa**

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma, 307. un 309.pantu, Administratīvā apgabaltiesa

**nosprieda**

noraidīt SIA „W.e.s.17" pieteikumu par 2010.gada 19.jūlijā starp SIA „W.e.s.17" un AS „Latvenergo", kā arī 2014.gada 30.maijā starp SIA „W.e.s.17" un AS „Enerģijas publiskais tirgotājs" noslēgtā publisko tiesību līguma (līguma par elektroenerģijas iepirkumu) izpildes pareizību.

Spriedumu var pārsūdzēt Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamentā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot kasācijas sūdzību Administratīvajā apgabaltiesā.

Tiesnese referente L.Konošonoka

Tiesneses I.Amona

S.Gintere